

Zemřel břitký filozof a mluvčí Charty 77 Ladislav Hejdánek / Setkání s legendou

Jaroslav Šebek

in: Katolický týdeník, XXXI. — 5.-11. 5. 2020, 2020, n. 19, p. 1

in: Katolický týdeník, XXXI. — 5.-11. 5. 2020, 2020, č. 19, str. 1

◆ nekrolog, česky, vznik: 5. 5. 2020

◆ obituary, Czech, origin: 5. 5. 2020

Zemřel břitký filozof a mluvčí Charty 77 Ladislav Hejdánek

Ve věku 92 let zemřel filozof, pedagog, politický vězeň, signatář Charty 77 a jeden z jejích prvních mluvčích Ladislav Hejdánek.

„Byl to břitký a neúprosný filozof nesnášející povrchnost a snobství. Občansky statečný muž spravedlnosti. Před rokem 1989 pořádal myšlenkově hutné domácí semináře. Jsem vděčný, že jsem se jich mohl účastnit a naslouchat při nich mnoha významným zahraničním filozofům,“ vzpomíná na zesnulého biskup Václav Malý, rovněž bývalý mluvčí Charty 77.

Hejdánek se hlásil k tradici českého myšlení ztělesněné T. G. Masarykem či Emanuelem Rádem a věnoval se převážně vztahu mezi filozofií a teologií. V 50. letech patřil k iniciátorům reformního evangelického hnutí Nová orientace. V 60. letech se účastnil dialogu křesťanů s marxisty. Na poli ekumenismu spolupracoval s katolickými osobnostmi, jako Jiří Němec, Bonaventura Bouše, Jan Sokol aj. Za normalizace nesměl veřejně působit, pracoval jako noční vrátný, topič a skladník, vedle toho pořádal bytové semináře. V letech 1977– 1980 byl dvakrát mluvčím Charty 77. Po roce 1990 působil na Evangelické teologické fakultě UK. Vedle řady ocenění obdržel francouzský Řád umění a literatury (1992) nebo Řád TGM (1995).

Setkání s legendou GLOSA Jaroslava Šebka

Jsem rád, že jsem měl možnost se s profesorem Hejdánkem setkat osobně, když začal přednášet Úvod do filozofie také nám historikům. Pro mě to byla již tehdy velká legenda, člověk s charakterem a velkou statečností. Utkvělo mi v paměti, že nechtěl, abychom „biflovali“ poučky a fráze, ale snažili se přemýšlet o světě v souvislostech, což byla velká změna oproti předchozí atmosféře, kdy bylo samostatnější uvažování podezřelé. Nebyly to klasické přednášky, blížil se diskusním seminářům.

Poté jsem se s ním nepotkával osobně, ale spíše prostřednictvím jeho vyjádření k aktuálním otázkám, kdy si podržel jasný a nekompromisní postoj, který se mnohým nelíbil ani po Listopadu. Obrazně jsem se s ním však často „scházel“ jako s předmětem svého bádání o křesťanství v době komunistického režimu, protože byl klíčovou postavou celé řady svobodomyšlných aktivit jak v Českobratrské církvi, tak v širší církevní i občanské ekumeně. „Promlouval“ ke mně, třeba i polemicky, v rámci evangelické Nové orientace či při ekumenických dialogích v Jirchářích v 60. letech anebo při utváření církevních strategií v době normalizace a v Chartě 77. Byl zkrátka inspirující.